

(домовладѣлцитѣ) и имотни хора, замислени и угрижени, а голацитѣ и сиромаситѣ пѣятъ и гуляятъ . . . „Кешки да съмъ билъ сетенъ сиромасъ, че и азъ да се веселя, отколкото да съмъ имотенъ! Сега какво да права? Ще се бѣга, не мога да остана тука; кое да задигна, кое да оставя, като всичко е мило!“ говорѣше ми единъ заможенъ сливенецъ, отъ когото бѣхъ купилъ аби съ доста евтина цена. Другаритѣ ми отъ Търново почнаха да купуватъ бакъра, покжщнината на сливенци ба дихава (на безценица); стари жени и мъже тръгнаха по улицитѣ съ бакърени сждове и ги продаватъ за колкото бжде, и плачатъ. Всѣка кжца въ Сливенъ имаше всички сждове все отъ бакъръ съ стотини оки, и келепирджиитѣ саде наваляха ценитѣ му, та достигна до сто пари оката“.

Къмъ всичкото това бедствие, дошло и друго. Появили се разногласия, где да се заселятъ бѣжанцитѣ. Понеже имало известна свобода на изборъ, явили се заинтересовани агенти, които препоръчвали на наивното население да се пресели не въ Русия, а въ Влашко, и то въ мушиитѣ на нѣкои чокои, съ които имали тайни споразумения. Противъ Русия били и ония, които като Мамарчова сж знаели ограничителния ѝ държавенъ режимъ и злоупотрѣбитѣ на чиновницитѣ ѝ. Селимински, привърженикъ на отиването въ Русия, гдето властта обещавала сигурни привилегии на колониститѣ, е трѣбвало да употрѣби голѣми усилия, за да отклони съгражданитѣ си отъ подвеждане. „И понеже азъ се противѣхъ и борѣхъ най-много противъ тѣхъ (враговетѣ на Русия), решиха да ме убиятъ“. Дори братствениятъ членъ Добри Желѣзковъ, старъ приятель на Селимински, билъ взелъ страната на непримиримитѣ русофоби въ полза на изселването въ Влашко. Той се провикналъ на едно събрание съ евангелскитѣ думи за Исуса: „Единъ трѣбва да погине за народа!“ (Иоанъ 18, 14). Това се отнасяло до Селимински. „Къмъ него (Желѣзковъ) се присъедини и Боюка (Мамарчовъ), който поради моето противодействие не можеше да разиграва коня си както искаше, тъй като азъ схващахъ и избличавахъ всичкитѣ му дѣла, срѣдства и цели“.

Въ новия разгаръ на спороветѣ, и особено откакъ потеглили керванитѣ на пжтъ, се образували четири главни партии. Едни искали да идатъ въ Бесарабия, или изобщо въ Русия, други въ Влашко и Молдова, трети да останатъ въ